

Era seară, iar Martin și Ana ascultau fascinați povestea de noapte bună, citită de mama.

– Mami, ne mai poți citi încă o poveste? Te rog... doar una...

– Dragul meu, ți-aș citi câte povești vrei, dar a sosit deja ora de culcare. În curând vei începe școala, micuțul meu, iar acolo doamna învățătoare îți va citi o mulțime de povești frumoase!
a răspuns mama.

– Și eu veau școală! a spus Ana încântată.

Martin a strâmbat din năsuc, a dat din cap și a spus:

– Eu nu! Nu vreau să încep școala.

A doua zi, încă de când s-a trezit, căpșorul lui Martin era plin de întrebări.

– Mami, de ce trebuie să mănânc legume? Și de ce trebuie să dorm la prânz ÎN FIECARE ZI? Și de ce trebuie să mă spăl mereu pe dinți?

– Martin, puiule, ai atât de multe întrebări. Cred că îți va plăcea foarte mult la școală!

Martin nu voia să audă de școală.

– Dar tu ești atât de moale și caldă, mama, a spus Martin. Vreau să fiu mereu lângă tine.

Când ieșeau la plimbare cu bicicleta, lui Martin îi plăcea să fie între mama și tata.

– Mâine vom merge în vizită la școală, Martin, sunt sigur că o să-ți placă acolo, a spus tata.

– Nu, sigur nu o să-mi placă! a răspuns Martin, oprindu-se din pedalat. În schimb, mâine aș prefera să ne cățărăm în copaci!

– Bună idee, ne vom urca în copaci mâine, când ne vom întoarce de la școală.

– Și eu veau școală! s-a auzit glasul Anei.

– Momentan ești prea mică, Ana. Anul acesta va merge Martin, dar va veni și rândul tău.

– Martin atât de norocos... a suspinat Ana.

